

סטודנט בירה הדבש
שפע תארים ואשה

מאות בארצות הברית, הסביר להם ברור רות: "הבטחות (של רכישת אגרות) אינן ולא כלום — לנו דרושים מזומנים." אחר התעמק בדו"חות הפעילים, אשר הפסימיסטים מביניהם מניחים כי מאה מיליון דולר, לכל היותר, ייגבו עד סוף השנה.

בין המאורעות החשובים שארעו באביב שנה זאת במרחב, ציין טייס האמריקאי, בחידונו הרבע-שנתי, את הפלת ממשלת ישראל. קוראי השבועון היו צריכים לב חור (ולענות נכונה) בין חמשת הגורמים שהביאו להפלת ממשלת דוד בן-גוריון (שתמונתו מבלטת שערות השיבה צורפה ליתר בטחון). הבררות: הגוש הפרו-רוסי; הגוש הדתי; הגוש הקומוניסטי; גוש אנשי ההון; חברי מפא"י עצמם. כאשר נתון קהירי, כל-שאי, נודדו ופרסם תרגום (בהמשכים) של "מסה ומעש", ספר זכרונותיו של נשיא המדינה, הר"ר חיים ויצמן, טעה בהקד ידמו הכרות שבחין: הלואי והיה לנו (הערבים) מנהיגים מעין זה. הוא שקול כנגד עשרה מנהיגים משלנו. לא. הוא שקול כנגד מאה מנהיגים משלנו. תגובת הצנזורה המצרית: איסור פרסום התרגום.

לכתב הניו יורק טיימס בישראל, סיד-ני גרסון, שהופיע במטה עמורם לוי, ראש נטורי קרתא, כשהוא חובש כיפה צבעונית ונושא מכתב המלצה ממערכתו, גילה לוי סוד: נטורי קרתא קיצוניים במידה כזאת באי-הכרתם את מדינת ישראל שהם מוותרים על מנות המזון הקצור בות שלהם. הסיבה: אי רצונם להודק לפנקס נקודות ישראל. להפתעתם הרבה של אורחי מסעדת חוף בנאפולי פתח גבר רחב גרם ומרכיב משקפים שחורים, שוואה כפארוק, מלך מצרים, בהשמעת שירי אהבה אי-טלקיים ("או סולה מיו") כשהוא מלווה תזמורת גיטרות. הקוללת: נארימן, אשתו.

כאשר מזכיר מק"י, שמואל מיקון, ניס, הציע, בשיחה ידידותית, לאורי צבי גרינברג, איש חירות, הפורש (ליתר דיוק: החזור) לספרות, להצטרף למק"י (הסיבה: שערו האדום) העמיד המד שורר תנאי: מדינה על שתי גדות הירדן. הצעת הפשרה של השלישי לדון, תר-פיק טובי: כאשר נדון בגבולות, נמצא מוצא.

לכארהי מבחינה לאומית, ביחסי העבודה, ייצג שמעון בוזרנו קו שיתוף פעולה עם ההסתדרות, שהועיל יותר לנפעלים עצמם.

הסיבה להכללת אבניאל ברשימת חיר רות, בלא שיביא עמו כנדוניה חוג ציר בורי מגובש: תקוותו של מנחם ביגין להפוך את תנועתו מבצר אופוזיציוני שיוזקק לקולות המעמד הבינוני, כאשר הצ"כ יכנסו לקואליציה.

בפארים לנאפולי

לפני הפסקת וועידת סגני שרי החוץ בפאריס, קיבל ארנסט רייז, סגן שר החוץ הבריטי, בקשה מביתו סאלי בת השש: להביא את סגן שר החוץ הרוסי, אנדריי גרומיקין, הביתה, ליום ה ראשון. הסבה: סאלי אוהבת אותו והוא "בכלל, נחמד מאד". אחר שנתקבל חוק החסינות המכונים

בנימין ושרה אבניאל, בבית
בטעות: מעצור מינהלי

גיוסם לעבודות של חברי הכנסת בהתאם להסדר מיוחד נחבר כי חבר הכנסת היחיד שלא חכה לאישור החוק הוא אהידו ("אליזשקה") לנקין. הפורש מתפקידו כדי להתמחות במשפטים. מפקד "אלטלנה" הספיק לשרת (בפגרת הפסח) בגדוד המילואים אליו הוא שייך.

אחרי שזכה לפרסומת עקב החרם שהור טל עליו ע"י המנגנון, הכריז לראו פולד מיהו הזמר הגדול ביותר בעולם: אברהם וילקומירסקי, המגיע, לד עתו לקארוו האגדתי. אלא — הוסיף פולד בעצבות — בארץ הופך כל גאון לשנורר בפינתו.

שבועות מספר אחר חנוכת אננית ה משא "רימון" עלידי רעיית ציר ישראל בארצות בלוסס, תהלה עמיר, עמדה רעיית שר התחבורה, גולדה יוסף, בגשם שוטף, ניפצה בקבוק שמפניה (תוצרת הארץ) על דפנות אננית המשא "תמר" הרביעית בסדרת אניות חברת "שוהם" הקרויות על פירות הארץ ("הדר", "אתרוג", "רימון" ו"תמר"). טרם שובו לישראל כנס שר האוצר אריעזר קפלן, את פעילי מלוות העצ

טינסקי, אף כי לא היה חבר במפלגה הר' ביוניוניסטית, ניגש לעניינים מנקודת ראות חדשה. להפתעתם מצאו מזכירי ההס' תדרות כי נמצא עתה שותף "קשה" לגבי אותן התביעות שענינן היה יותר פוליטי מאשר מקצועי.

אם לא פרצו, בכל זאת, סכסוכים חמור רים מדי, היה זה הודות לכשרונו המ יוחד של אבניאל, שציין אותו יותר מכל תכונה אחרת: גמישות אינסופית, כמ עט, במו"מ, שלא נפלה מגמישותם המ פורסמת של אנשי מפא"י, תלמידי ברל כצנלסון, מסוגם של לוי אשכול.

כשרון מיוחד זה גרם לכך שאנשי מפא"י החלו מעדיפים לנהל מו"מ עם "דוקטור" במקום עם יצרנים מתונים יותר. כתוצאה מידידות איבה זו הועמד בנימין אבניאל פעמיים בראש מוסדות לאומיים חשובים. פעם אחת כיהן כסגן יו"ר המועצה הישובית לקליטת חיילי

תלמיד בבית היתומים
שפע ספרים ותכנית

מבית יתומים לכנסת

כשהופיעה רשימת המועמדים של חרות לכנסת השניה היתה בה רק הפ תעה אחת: במקום בטוח התנוסס שמו של בנימין אבניאל, המומחה לענייני עבודה ובטוח מטעם בעלי התעשייה, שהיה ידוע עד כה כאדם בלתי-מפלגתי אם כי נטה מאד לתנועה הרביוניסטית. מילדותו נשאר בנימין יתום והנהו בב חיות "אדם שעשה את עצמו".

כבר לפני 36 שנה היה ברור לרבי המורה, בבית היתומים "דיסקין" בירר שלים, כי בנימין הקטן לא יהיה רב. תחת צין הרבי עסק בקריאת שפע ספרים שלא נכללו בתכנית הכית. התור צאה: אחרי שיצא מבית היתומים (שהוא שומר לו, בכל זאת, אמונים עד היום) עבר לבית המדרש למורים, סיים אותו בהצטיינות, נכסף להשכלה גבוהה יותר. במשך שנתיים עבד בממשלת המנ דט, נתן שעורים פרטיים בערבים, חסך לו כסף. חדשים מעטים לפני פרוץ מאור רעות 1929 התגשם חלומו של בן יור שלים, בן הצי: הוא נסע לבריטל, החל במסע לימודים של 12 שנה אוניברסיט איות שעשה אותן ב-6, כי כמי שחושב עצמו מוכשר, ביקר בשתי פקולטות בבת אחת. עם גמר תקופה זו הביא עמו הביתה: שפע של תארים (דוקטור למדעי החינוך, מוסמך למדעי החברה, מייצג לאורנטציה מקצועית, בעל תעודה לפי סיכורטכניקה) ואשה חמודה שיצאה גם היא ללמוד את העולם הגדול.

מחר ההשכלה: 6 שנים של עבודה קשה כדי להרוויח את מחיתו ואת שכר הלימודים, שעורים פרטיים בלתי ספור רים, ויתור על רוב הראויות הפרופסור רים (מפני שעבד באותו זמן) וביולו לילות ארוכים על ספרי לימוד כדי להד ביר את חבריו הסטודנטים, שלמדו תורה בתנאים נוחים יותר.

המקצוע: גמישות. כשחור בני ימין אבניאל לארץ ניסה את כוחו בהר ראה בבית-ספר פרטי, שימש מוכיר במוסד בנקאי פעוט, נסע בשליחות למצ רים. כל אותה שעה חלם לעסוק בשטח שיוכל להטביע עליו את חותמו שלו. הנשמת החלום: יסוד מחלקת העבודה של התאחדות בעלי התעשייה, שנוצרה, במרוצת הימים, כמשדרו של אבניאל. המנהל החדש שנמצע על חסדי זיבור בעלי התעשייה את הקו "הקשה", שנראה

וכוח ההרגל

